

Okurka cestovatelka

Zubní jatka

Okurka cestovatelka měla pocit, že její život má vyšší poslání. Možná měla skončit jako luxusní okurka v koktejlu, možná jako hvězda svěžího salátu. Ale osud – nebo spíš jeden hladový člověk – ji poslal na cestu, na kterou nebyla připravená.

Všechno začalo ve chvíli, kdy se ocitla v zubních jatkách.

„No tak, lidi, vážně? Ani slůvko varování?“ zavřískla Okurka, když se na ni vrhly zuby jako rozzuřený šéfkuchař na připálený steak. Chřup! Chramst!

„Hej! Co takhle trocha ohledu? Aspoň předkrmová modlitba? Chcete, aby to bolelo, nebo co?!“ stěžovala si, zatímco ji stoličky nemilosrdně mlely na kaši. Kolem ní se válely ostatky jiných nešťastníků. Rajče se zoufale drželo dásně. „Drž se, Okurko! Musíme bojovat!“ křičelo, než bylo nemilosrdně posláno jazykem do temnoty. „Tohle je orální horor!“ zavřeštěla Okurka, než ji proud slin spláchl do temné propasti.

Jícnový tobogán

„Takhle jsem si výlet nepředstavovala!“ křičela Okurka, když se řítila jícnem dolů jako nezvaný host na večírku gravitace. Okolo ní klouzaly další trosky z večere. „Co se děje?!“ vykřikla na kousek sýrové pizzy, která se plácala vedle ní. „Právě jsi oficiálně součástí gastro-kolotoče! Gratuluju, nevrací se žádné vstupné!“ odpověděla pizza sarkasticky. Než se Okurka stihla rozkoukat, dopadla přímo do obří kyselinové lázně.

Žaludeční gladiátorská aréna

Okurka otevřela oči. Co to sakra je? Kolem ní panoval neskutečný chaos. Žaludeční kyseliny bublaly jako čerstvě otevřené šampaňské, enzymy létaly vzduchem jako ninja hvězdice a kousky potravy se snažily přežít. Hned vedle ní dopadla část pizzy. „Tak co, nováčku, líbí se ti naše lázeňské služby?“ zasmál se rozteklý sýr, zatímco se pomalu rozkládal. „Jo, přesně takhle jsem si představovala wellness pobyt. Jen mi chybí bahenní zábal a svíčky,“ protočila Okurka oči.

Z druhé strany se ozval zděšený výkřik. „Ne! Ne, Neee!“ křičela brokolice, která se snažila vyškrábat zpět do jícnu. „Přestaň vyšilovat, zelenáči,“ zabručel steak, který vypadal, že tu bude ještě pěkně dlouho, „tady se bojuje, ne kňučí.“

„No jasně, protože kdo by nechtěl být naložený v kyselině a čekat, kdy ho rozloží...“ zamumlala Okurka. Najednou kolem nich prosvištěl bublinkující džus. „Wheee! Kyseliny jsou moje kámošky!“ smál se pomerančový džus, který se téměř okamžitě rozpustil. „Sbohem, bando, já mizím dřív než vaše naděje!“ Okurka si povzdechla: „No bezva. Jeden zmizí hned, druhý se nikdy nestráví... a já? Já jen čekám, kdy se stanu součástí tohoto gastro-pekla.“

Další zastávka: Střevní expres

Jakmile se žaludeční svaly dostatečně vyřádily a kyseliny dokončily svůj rozkladný koncert, Okurka a její noví přátelé byli posunuti dál. „Držte se! V tenkém střevě nás čeká velká selekce!“ zařval steak, než je všechny nasála další peristaltická vlna. „A kdo to nestihne, má

smůlu, že?“ poznamenala Okurka. „Přesně tak. A víš, kdo se stihne dostat úplně všude?“ ozvalo se z temnoty. Okurka se otočila a strnula.

„Čau, bando!“ zubil se kousek kukuřice. Okurka si jen povzdechla: „Jo, tohle bude dlouhá cesta...“